

HỒI THỨ BỐN MƯỜI BA

THỨ ĐẠN SA

Tiếng chim riu rít bay về tổ, những cánh vạc đã yên vị trên những tàn cây cỏ thụ trong vùng tử địa bí cung. ánh dương quang chìm hẳn xuống trời tây để bóng tối trùm xuống vùng tử địa bí cung. Khung cảnh về đêm thật âm đạm nặng nề.

Trong bóng tối âm u, tòa bí cung trông như ngọn hắc tháp ma quái rùng rợn. Chung quanh tòa bí cung là khoảng không gian tĩnh lặng đến lạnh người, chính sự yên lặng đó khiến cho người ta có cảm giác cái chết đang rình rập đầu đây. Ngoài sự yên lặng nặng nề đó, thỉnh thoảng lại có những âm thanh rung rúc từ trong tòa bí cung phát ra, đó là tiếng thờ rừ rừ của "Lôi âm ma nhân". Chỉ cần nghe tiếng thờ rừ rừ của "Lôi âm ma nhân" chẳng còn ai đủ can đảm đến gần tòa bí cung nữa.

Nhưng không biết đêm nay là một ngoại lệ đầu tiên, hay đã thường xảy ra, mà bất ngờ một bóng đen xuất hiện ngay trên nóc đá tòa bí cung đó. Bóng đen vận trang y dạ hành, che mặt bằng vuông vải đen chỉ chừa đôi mắt giáo hoạt, nham hiểm. Người đó xem ra rất thuộc đường đi và cách khởi động cơ quan bí mật để khai thông thạch môn.

Y nhẹ nhàng hạ thân xuống trước cửa thạch môn, khởi động cơ quan mở cửa, lén lút vào bên trong bí cung.

Hắc y nhân đánh đá lửa, châm vào giá đèn. Y tiến thẳng đến ô cửa tò vò, rọi đèn vào gian thạch thất giam "Lôi âm ma nhân" Đồng Mã Kỳ.

Vừa thấy ánh đèn, đôi mắt ngẫu đục của Đồng Mã Kỳ đã ngược lên nhìn về phía ô cửa tò vò.

Miệng gã thều thào:

- Ngũ Phương Đài... Nàng đến với ta đó à ?

Hắc y nhân chớp mắt quan sát Đồng Mã Kỳ. Hắc thở dài một tiếng.

Tiếng xích khua leng keng, chứng tỏ Đồng Mã Kỳ đang đi đến bên ô cửa tò vò. Cặp mắt vô thần của Mã Kỳ chiếu thẳng vào ô cửa tò vò:

- Ngũ Phương Đài... nàng phải không ?

Hắc y nhân soi đèn lên ô cửa. Đồng Mã Kỳ như nhận biết Hắc y nhân là ai bèn lùi lại một bộ.

Gã nghiêm giọng nói:

- Cũng là người nữa à ?

- Không phải ta thì còn ai nữa. Đồng Mã Kỳ... Ta biết người ao ước được tương phùng với Thánh cô Ngũ Phương Đài, nhưng chữ hận trong tâm tưởng Thánh cô quá lớn, nên mới ra nông nỗi này.

Hắc y nhân soi đèn qua ô cửa. Gã trầm giọng nói:

- Ta tội nghiệp cho người quá !

- Đồng mỡ không cần người tội nghiệp.

- Người đừng nặng lời với ta như vậy. Nếu như không có ta dâng bao nhiêu mạng người cho người luyện công, chưa hẳn người đã thành đạt võ công tuyệt pháp "Lôi âm ma công" của phái Diên Hồng. Chính vì luyện tuyệt pháp công phu đó mà ngày xưa nội tổ của người đã tàn sát phái Diên Hồng, nên ngày nay duyên nợ giữa người và Ngũ Phương Đài mới không thành.

Đồng Mã Kỳ cúi đầu nhìn xuống:

- Người muốn gì ?
- Ta muốn gì à... Sao người ngậy thơ như vậy ?

Đồng Mã Kỳ thở ra:

- Người muốn hàm thụ tuyệt công "Lôi âm ma công"?
- Đúng như vậy.
- Người không tính đến hậu quả à ?
- Ta nghe và thấy hậu quả nữa... Nhưng ta có cách của ta.. Người không cần màng đến làm chi.

Hắc y nhân đổi giọng ôn hòa:

- Đồng Mã Kỳ... nếu như người đồng ý truyền thụ khẩu quyết luyện "Lôi âm ma công" ta hứa sẽ giúp người có được Ngũ Phương Đài để yên ương liền cánh.

Đồng Mã Kỳ ngược mắt nhìn lên ô cửa tò vò:

- Ta không biết người là ai, nhưng ta biết người thêm khát tuyệt công "Lôi âm ma công" để có thể độc bá võ lâm. Ta nói cho người biết, người luyện "Lôi âm ma công" sẽ như ta mà thôi. Chỉ sống quanh quẩn trong tòa bí cung này, nếu như không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma trong ba ngày rời cung.

- Ta cảm ơn sự cảnh cáo của người nhưng ta nói ta có cách để khỏi bị tẩu hỏa nhập ma. Ta chỉ yêu cầu người truyền khẩu quyết "Lôi âm ma công" nếu người muốn trùng phùng với Thánh cô Ngũ Phương Đài.

Hắc y nhân nghiêm giọng, tỏ vẻ trang trọng vô cùng:

- Đồng Mã Kỳ... ta cho người cơ hội này thôi. Nếu như người khư khư giữ lấy khẩu quyết luyện "Lôi âm ma công", kiếp này ta e người mãi mãi chỉ là một "Lôi âm ma nhân" sống và chết trong tòa bí cung này, còn người người tôn thờ chắc chắn sẽ thuộc về Xảo quỷ Tiểu Quân.

Đồng Mã Kỳ cúi gầm mặt xuống. Gã rên khê:

- Ngũ Phương Đài !

- Người đừng rên như vậy. Nếu người chịu truyền khẩu quyết luyện "Lôi âm ma công", Ngũ Phương Đài sẽ thuộc về người kia mà. Nếu ta độc bá võ lâm, ta sẽ biến tòa bí cung này thành tổ ấm cho người và Ngũ Phương Đài. Đây là cơ hội duy nhất để người được trùng phùng với Ngũ Phương Đài.

Hắc y nhân cất giọng trầm trầm:

- Sắc đẹp của Ngũ Phương Đài như có ma lực hấp hồn nam nhân, đến ngay cả Tiểu Quân cũng thất thần nữa. Ta e một ngày nào đó Xảo quỷ Tiểu Quân cũng tìm cách ~~giết người để đoạt nàng. Đồng Mã Kỳ... Chẳng lẽ người vì một thứ tuyệt công đã~~

giam hãm người trong tòa bí cung này mà để mất người người tôn thờ vào tay kẻ khác sao ?

Hắc nhân thở dài một tiếng:

- Ta cảm nhận từ lúc Ngũ Phương Đài lợi dụng Tiểu Quân để dẫn dụ quần hào đến đây, nàng đã để tâm đến Xảo quỷ rồi đấy.

Đồng Mã Kỳ bịt hai lỗ tai. Gã tưởng tượng như tiếng nói trầm trầm của Hắc y nhân là những tiếng sấm âm âm vỗ vào thính nhĩ. Đồng Mã Kỳ không bịt tai sao được khi lời của Hắc y nhân cùng với những gì gã đã được thấy qua cách đối xử của Ngũ Phương Đài đối với gã.

Đồng Mã Kỳ lẩm nhẩm:

- Tiểu Quân... sao ngươi lại đến đây ? Tiểu Quân... sao ngươi lại đến đây ?

Hắc y nhân gằn giọng:

- Ngươi đừng rên nữa... Ta không muốn mất nhiều thời gian đâu.

- Ta muốn biết ngươi là ai ?

- Ngươi muốn biết lắm à... thế thì ta sẽ nói. Ta là người duy nhất lúc nào cũng muốn giúp đỡ ngươi. Ta cũng là người duy nhất còn lại của Kim sa phái. Chẳng lẽ ngươi không muốn Kim sa phái độc tôn thiên hạ sao?

- Ngươi là người của Kim sa phái ?

- Đúng như vậy... Nếu ta không phải là người của phái Kim sa thì ngươi đâu có cơ hội gặp Thánh cô Ngũ Phương Đài để đến được bí cung này hàm thụ tuyệt công "Lôi âm ma công" của phái Diên Hồng chứ ?

- Ta muốn biết tục danh của ngươi.

- Khi nào ngươi truyền khẩu quyết "Lôi âm ma công", ta sẽ nói. Đồng Mã Kỳ ! Nếu như ngươi không giúp đỡ ta thì ngươi có chết cũng không được nhìn mặt người thân nơi chín suối đâu. Huống gì ngươi vì chữ tình mà quên hẳn những người còn lại. Ngươi không nghĩ đến Đồng Tiểu Linh à ? Tiểu Linh đã bôn ba ngoài giang hồ cũng nhằm mục đích gây dựng lại phái Kim sa.

Đồng Mã Kỳ thở hắt ra rồi rên khẽ.

Hắc y nhân nhìn qua cửa tò vò:

- Mã Kỳ... Ngươi chỉ biết rên thôi hả ?

Hắc y nhân ngoắc Đồng Mã Kỳ:

- Mã Kỳ, hãy đến gần đây... Ta cho ngươi xem thứ này nè.

Mã Kỳ tiến đến cửa tò vò. Cặp mắt của Mã Kỳ trông như đôi con người cá chết đờ đẫn, và y cứ trừng trừng nhìn Hắc y nhân.

Hắc y nhân lấy ra một lọ tịnh bình, mở nắp. Mùi thơm từ trong lọ bốc ra ngào ngạt.

Đôi mắt cá chết của Mã Kỳ chớp liên tục hai cánh mũi của gã như muốn nở phồng ra.

Mã Kỳ mở miệng nói:

- Đan sa...

- Người còn nhận ra được đan sa à ?

Mã Kỳ gật đầu như tế sao.

Hắc y nhân nhoẻn miệng cười :

- Người thích đan sa của ta lắm phải không ? Người không nói ra ta cũng biết. Bởi tất cả những người được giao cho người luyện "Lôi âm ma công" đều đã được ta tẩm đan sa vào lục phủ ngũ tạng.

Mã Kỳ nhìn chiếc tịnh bình không chớp mắt tưởng chừng gã muốn dùng ánh mắt để đoạt chiếc tịnh bình chứa đan sa đang nằm gọn trong tay Hắc y nhân.

Đồng Mã Kỳ gượng gạo nói:

- Người biết phương cách luyện "Lôi âm ma công" sao còn muốn hỏi ta nữa.

- Ta muốn biết khẩu quyết luyện Lôi âm ma công.

Hắc y nhân đập nắp tịnh bình lại.

Đồng Mã Kỳ thở gấp, chìa tay tới trước:

- Người hãy giao đan sa cho ta đi !

- Người sẽ có tất cả, miễn người chịu truyền lại khẩu quyết luyện "Lôi âm ma công" cho ta.

Mã Kỳ nhìn Hắc y nhân rồi gật đầu:

- Ta nói...

- Tốt lắm ! Trong khi Hắc y nhân đột nhập vào bí cung, thì Thánh cô Ngũ Phương Đài đang ở tại gian thái điện thờ hai trăm chiếc bài vị của những người phái Diên Hồng.

Ngũ Phương Đài quì trước bệ thờ, đầu vẫn chít khăn tang, lẩm nhẩm khấn:

- Cha mẹ.. Các vị sư bá, sư thúc ! Ngũ Phương Đài đã đưa những môn phái trước đây từng tàn sát Diên Hồng phái vào tử lộ. Phương Đài giờ phải làm gì đây ? Giết hết chúng nó ư...

Nàng gục đầu trước bệ thờ:

- Sao Phương Đài thấy nặng nề quá. Giết bao nhiêu người đó còn cảm thấy hãi hùng.

Nàng chấp tay nhìn lên điện thờ bài vị:

- Ngũ Phương Đài sẽ ra sao khi giết bấy nhiêu nhân mạng ?

Đang khấn vái, bất thần vẻ mặt Ngũ Phương Đài đanh hẳn lại.

Nàng đứng dậy, nhìn ra cửa nhà Thái điện:

- Ai đó ?

- Bẩm Thánh cô... Tôi là Vương Túc Lệ !

- Nàng đến tìm ta ?

- Thưa vâng... Túc Lệ đến có chuyện bẩm báo với Thánh cô.

- Nàng vào đi !

Vương Túc Lệ đẩy cửa bước vào, đến trước mặt Ngũ Phương Đài, quì phủ phục:

- Vương Túc Lệ ra mắt Thánh cô !

Ngũ Phương Đài đỡ Túc Lệ đứng lên:

- Nàng đã theo ta, kết tình tử muội bao nhiêu lâu rồi, đừng khách sáo mà giữ tôn ti như vậy.

- Đa tạ Thánh cô !

Túc Lệ đứng lên nhìn Ngũ Phương Đài.

Ngũ Phương Đài chấp tay sau lưng, hỏi Vương Túc Lệ:

- Muội đến tìm tử có chuyện gì ?

- Không giấu gì tử tử, chí của tử tử hôm nay đã toại nguyện, tất cả các bang phái trong giang hồ đều nằm trong tay tử tử, muốn giết thì giết, muốn tha thì tha, nên muội mới vấn an tử tử.

Ngũ Phương Đài thở ra một tiếng:

- Hôm nay đã có bao nhiêu người chết rồi ?

- Trên hai mươi nhân mạng. Sau cái chết của Thiên Sơn quỷ kiếm Chu Ân, trong mắt các cao thủ Trung Nguyên, tử tử đúng là Thánh cô, ai ai cũng khuất phục.

- Tử tử không màng đến chuyện đó. Lũ hạ nhân đó không nằm trong tầm mắt của tử.

Ngũ Phương Đài lại thở dài:

- Ta đang đắn đo suy nghĩ đây.

- Tử tử suy nghĩ điều gì ? Phải chăng tử tử nghĩ đến...

Ngũ Phương Đài nheo mày:

- Muội đừng nhắc đến căn bệnh của ta. Dù bây giờ Phương Đài này có chết cũng toại thành tâm nguyện rửa hận cho Diên Hồng phái.

Vương Túc lệ xá Ngũ Phương Đài:

- Tử tử miễn thứ !

Ngũ Phương Đài thở dài nhìn Túc Lệ:

- Điều tử tử đang đắn đo không phải là căn bệnh vốn có của tử. Mà ta đang suy nghĩ có nên thẳng tay rửa chữ hận bằng máu võ lâm. Nếu tử tử giết bấy nhiêu người thì sẽ như thế nào?

- Tất cả các bang phái kia đều đáng tận diệt cả... Tử tử đắn đo làm gì. Thú thật với tử tử, muội đến vấn an tử tử không ngoài căn bệnh lạ của tử.

- Muội lo lắng cho ta à ?

Vương Túc Lệ gật đầu:

- Nếu không có tử tử, lũ hạ nhân kia sẽ san bằng bí cung lần nữa thôi.

- Muội lo lắng cho ta cũng chẳng làm gì được.

Vương Túc Lệ lắc đầu:

- Có đấy chứ.

Ngũ Phương Đài nheo mày:

- Mọi nói có cách trị được căn bệnh của tử à ?

Vương Túc Lệ gật đầu:

- Phàm khi tiết trời thay đổi tử thường hay nhức đầu, kinh mạch bị rút ra từng đoạn, mọi đau lòng vô cùng.

Ngũ Phương Đài thở dài:

- Ấu đó cũng là số phận của ta. Tử biết khi luyện Càn khôn kiếm khí thì sẽ mắc chứng này, bởi vì Kiếm khí càn khôn là môn công phu thuần dương dành riêng cho nam giới, nhưng vì chữ hận mà ta dụng chân âm luyện kiếm khí, mới nảy sinh chứng bệnh đó.

- Mọi có cách chữa trị khiến cho tử tử không còn bị căn bệnh quái lạ đó hành hạ nữa.

Ngũ Phương Đài nhìn Vương Túc Lệ như muốn đóng đinh vào mắt nàng:

- Phương thức gì ?

Vương Túc Lệ lấy trong tay áo xiêm y ra một lọ tịnh bình in một đóa hoa cam túc đỏ.

Ngũ Phương Đài hỏi :

- Trong tịnh bình này đựng thứ gì vậy ?

- Trong tịnh bình này là một loại dược phấn có tên là "Trục hồn đan". Khi sử dụng, thần trí sẽ minh mẫn vô cùng, nó có thể làm cho căn bệnh nhức đầu, đoạn mạch của tử tử hết hẳn.

- Vậy sao ? ở đâu mọi có "Tục hồn đan"?

- Tử không biết đấy thôi, mọi thường sử dụng nó, nhưng sợ tử quở trách mọi không dám nói.

- Ta muốn hỏi, ở đâu mọi có thứ phấn này ?

Túc Lệ bẽn lẽn, lí nhí nói:

- Trong một lần ra Tây vực, mọi phát hiện được Tục hồn đan trong bộ tộc người mèo ở trên núi, họ dụng "Tục hồn đan" trong những ngày cúng tế. Tò mò thử thấy hay mới mua mang về dùng.

Ngũ Phương Đài lấy chiếc tịnh bình trên tay Vương Túc Lệ.

- Đưa cho ta xem ! Nàng mở nắp tịnh bình, rút luôn cây trâm thử độ thọc vào trong tịnh bình rồi rút ra xem xét. Cành trâm ngà chẳng hề đổi màu chứng tỏ "Tục hồn đan" là một chất độc chết người.

Ngũ Phương Đài thở ra:

- Thế mà mọi bấy lâu nay lại dẫu ta.

- Muội sợ tử quả mắng. Hôm nay chí nguyện tụ thành Túc Lệ mới dám hé môi nói với tử.

Túc Lệ hỏi Ngũ Phương Đài:

- Tử thử coi... Không sao đâu.

- Nếu là vị thuốc thân dược trị được căn bệnh của tử tử, ta không biết lấy gì đền đáp cho muội.

Ngũ Phương Đài nhìn Vương Túc Lệ như muốn đọc ý nghĩ trong đầu nàng:

- Muội đã dùng nó rồi chứ ?

Túc Lệ gật đầu:

- Muội đã dùng nó rồi.

Ngũ Phương Đài trao chiếc tịnh bình lại cho Túc Lệ:

- Muội hãy dùng trước đi.

Túc Lệ gật đầu, mở nắp tịnh bình trút ra một nhúm bỏ vào miệng. Nàng chép miệng một cách ngon lành. Đôi mắt của Túc Lệ đột nhiên sáng hẳn lên như người vừa tụ thành một võ công quán tuyệt vô địch trong giang hồ.

Túc Lệ trao tịnh bình qua tay Phương Đài:

- Tử dùng rồi... Tử sẽ không quên được nó đâu.

- Được rồi... Tử sẽ xem lại. Muội hãy quay trở về tiểu xá của muội đi.

Túc Lệ xá Phương Đài rồi quay gót trở ra.

Ngũ Phương Đài khép cửa lại. Nàng nhìn chiếc tịnh bình chằm chằm chẳng khác nào thấy một báu vật lạ lùng trong cõi đời này.

Ngũ Phương Đài gọi lớn:

- Thị nữ ! Hai nàng cung nữ bước vào.

Ngũ Phương Đài chỉ ra cửa:

- Khép cửa lại !

- Thừa vâng !

Hai nàng thị nữ khép cửa xong. Ngũ Phương Đài chìa chiếc tịnh bình cho hai ả cung nữ:

- Hai người dùng thử phấn hoa này rồi nói cho ta xem cảm giác như thế nào.

- Tuân lệnh Thánh cô !

Phương Đài vừa ra lệnh thì đã nhăn mày đưa tay lên ôm thái dương.

Nàng hối thúc hai ả thị nữ:

- Hai người hãy dùng thử mau lên.

Hai ả thị nữ trút phấn trong tịnh bình bỏ vào miệng. Ngũ Phương Đài chờ đợi để xem phản ứng của hai nàng cung nữ. Nàng chờ nửa khắc, thấy hai ả cung nữ đã bắt đầu có phản ứng như Vương Túc Lệ, liền hỏi :

- Hai người thấy trong người như thế nào ?

- Thừa Thánh cô lạ lùng lắm. Vừa rồi thị nữ như được Thánh cô ban cho thần dược. Tâm thần như cõi mây, cõi hạc, bao nhiêu trọc khí đều không còn nữa.

- Tốt lắm.. Hai người ở đây chăm sóc cho ta ! Ngũ Phương Đài lấy lại chiếc tịnh bình, mở nắp trút một nhúm phấn cho vào miệng. Nàng có biết đâu "Tục hồn đan" mà Vương Túc Lệ vừa trao cho nàng lại chính là thần dược đan sa của Kim sa phái. Ai đã chấp nhận uống thần dược đan sa xem như đã chấp nhận làm nô lệ cho Kim sa phái.

Trong lúc đó, Túc Lệ đã quay trở lại tiểu xá của nàng. Lập Cơ chờ nàng ngay bên trong tiểu xá.

Túc Lệ vừa gặp Lập Cơ liền nói:

- Lập đường chủ. Ngài còn đan sa không ?

Lập Cơ ngời chêm chệ như một chủ nhân ông của ngôi tiểu xá. Gã nhìn Vương Túc Lệ, mỉm cười:

- Tất nhiên là còn, nhưng ta muốn hỏi rằng...

Túc Lệ tiến lại bên Lập Cơ:

- Tôi đã dâng đan sa cho Thánh cô rồi nhưng không biết Thánh cô có dùng hay không.

- Đưa đến tay Thánh cô là tốt rồi.

Lập Cơ nắm tay Vương Túc Lệ:

- Nàng cần đan sa của Kim sa phái lắm phải không ?

- Nếu Túc Lệ không có đan sa thì không thể chịu được.

- Đan sa lúc nào cũng có cho nàng hết, nhưng trước hết ta muốn nàng tiếp một người...

Lập Cơ vuốt ve bàn tay thon nhẽ của Túc Lệ:

- Hình như trước đây nàng đã từng là yêu nghiệt đệ nhất dâm phụ ở "Phong Vân lâu"?